

דיליה, ולית דרכיב עליה, דלית לעילא מניה, ובגין דא אתקרי עלת על
 כל עלאיין.

ושמתן אלין אינון צנורין, ושמתן דעלייהו מבוועין דנחתין לצנורין, וכל
 צנורין אינון פאברין דשעור קומה, דאזלין בשעור ובמדה
 ובתקלא, הדא הוא דכתיב (איוב כח כה) ומים תפן במדה, והא אוקמוה כל
 חד איהו מקבל כפי שעוריה, וכפי מדה דיליה, ואית נביעו לעילא דלית
 ליה מדה ושעור ומשקל, והא אוקמוה, (ויקרא יט לה) לא תעשו עול במשפט
 במדה במשקל ובמשורה, במדה בחמש תקונין דה' עלאה, במשקל דא
 ו', במשורה דא ה', משפט דכלא דא י', הדא הוא דכתיב (ישעיה ה טז) ויגבה
 יהו"ה צבאו"ת במשפט, דאיהו גבה מעל גבה שמר.

חמש זמנין פגוונא דא אאאא וסימנך (שמות כח יח) פתוחי חותם. אמר
 ליה רבי אלעזר, והא הכא שור"ק בנקודה חדא בפתוחי חותם,
 והכא בתלת נקודין באתריה, אמר ליה, באתר דאית ו' איהו שור"ק
 בנקודה חדא, באתר דלית ו' איהו שור"ק בתלת נקודין באתריה, עלאה
 ואמצעיתא ותתאה.

חמש נקודין אינון אלהי"ם, פגוונא דא אאאא, תמניא נצוצין אינון
 תמניא יודי"ן דסלקין תמנין, רקיע דאיהו דיוקנא דו' דאיהו רמיזא
 בקמ"ץ, הא פ"ו כחשבון אלהי"ם, ואלין נקודין עלייהו אתמר פתוחי
 חותם, פתוחי דאימא עלאה, דאיהי חותם, פלהון פתוחין בה וכלהו
 מצויירין בה ומתגלפאן בה, ואיהי חותם דכלהו, תשע נקודין אינון
 גליפין בה, תמניא ניצוצות ורקיע, ואיהו עשירית לון, תשע נקודין עד
 צדיק, ואיהי חותם דכלהון, כמה דאת אמר וצאצאיו חתם באות ברית
 קדש, והני אינון תשע מתתא לעילא, ואימא עלאה חותם דכלהו, פתר
 על פלהו, ובה נהרין פמרגלאן דנהרין בכתרא.

ומסטרא דאלין נקודין אתקריאת שכינתא שיחה דכלא, שיחה דמלאכי
 השרת, שיחת דקלים, שיחת הרוחות, שיחת עופין, שיחת כל
 ברין דעלמא, אלהי"ם בלא נקודין אתקרי אלם, ודא רזא דמלה (שם ד
 יא) או מי ישום אלם, או מי, מ"י ודאי, אימא עלאה, מאן שוי אלם
 לאימא עלאה, עלת העלות דחילא דכלא בידיה.

דבר (דף קל"ז ע"א) אחר זה ספר תולדות אדם, זה ספר, דהא כמה ספרין
 אינון, ספרא דרב המנונא סבא, ספרא דחננוך, ספרא דרבי
 פרוספדאי, תא חזי, יומא חד אערענא באתר דרבי פרוספדאי, אנא
 וחבריאי, ותקינת לן אמיה דרבי פרוספדאי מנרתא בשבעה בוצינין,

ואפקת ספרא דרבי פרוספדאי, פי הוה קראן בספרא דא הכי הוה נחתינ
 חיילא דמלאכיא לסחרא לון, כבני נשא דמתקבצין לחופה במזמוטי
 חתן וכלה, וקודשא בריך הוא הוה נחית בכל משריין דיליה, למשמע
 מלין מההוא ספרא, ואבוי דרבי פרוספדאי הוה נחית ליה קודשא בריך
 הוא עמיה, למשמע מלין דבריה רבי פרוספדאי, ולייליא דא ליל דשבועות
 הוה, והכי הוה חדי קודשא בריך הוא באלין מלין פיומא דאתייהבת
 אורייתא בטורא דסיני.

ליליא חדא אזדמן לן למיהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי פרוספדאי,
 ותקינת לן פתורא ומנרתא, והוה רבי פרוספדאי אתפנש לההוא
 עלמא, אמרת אמיה רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא
 אורייתא, מאי אשפני זמנא דא משאר זמנין, אמינא לחבריא נפתח במילי
 דאורייתא, דלא ייתי תקלה להאי עניא על ידנא, דאם ידעת דברה איהו
 מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנה, אפתח באורייתא.

פתח ואמר, בראשית ברא אלהים דא נשמטא, כד נפיק ממעי אמיה
 אתמר ביה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום,
 דנפיק עינוי סתימין, אפתח עינוי מיד (א ש) ויאמר אלהים יהי אור ויהי
 אור, בטר דאתפניש מהאי עלמא נשמתייה, מה כתיב ביה (שם א ט) ויאמר
 אלהים יקווי המים מפתח השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, פיון
 דאסתלקת נשמטא מניה גופא אשתארת (דף קלו ע"ב) יבשה, אמרת לון,
 רבנן, מלין אלין לאו אינון אלא מההוא עלמא, אזלת לההוא שרגא
 דהוה לה סימנא ביה, דכד רבי פרוספדאי הוה חי הוה שרגא מתנענעא
 ונהרא בכמה נהורין מרקמן, חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת, רבנן
 רבנן, אבדה קא אתאבידת לי, ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה, אמרו
 ודאי הא אשתמודעאת לה, אזלו לארחייהו, ואיהי נפקת לפרשת אורחין,
 ואשפחת יונה נוקבא, אמרת לה יונה יונה אנת דהות שליחא מהימנא
 למארך, הדא הוא דכתיב (שם ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר בך (שם
 יא) ותשב אליו היונה לעת ערב, תבת ליה בשליחותה, באומאה עלך
 בהיא יונה קדישא, דתיזיל בשליחות דילי, ותדע אי ברי חי או מת,
 מיד לעידן רמשא חזרה בשליחותה, דהכי חזרת לנח לעת ערב, הדא
 הוא דכתיב ותבא אליו היונה לעת ערב, והות ממרטת גדפהא, וחפרת
 פוכא, מיד יתבת קלא ואתפנשת לההוא עלמא.

לבתר דהוה אזלין בארמא רבי שמעון וחברוי, שאילו ליה, אמאי כד
 נפיק ינוקא ממעי אמיה איהו עינוי סתימין, אמר לון ודאי דא